

MIJN VERHAAL

Anneke:

“Ik was ‘al’ 36 jaar toen ik zwanger werd, wat de kans op een mongoloïde kindje vergrootte. Toch kozen mijn vriend

Herman en ik ervoor geen tests te ondergaan. ‘Mocht het zo zijn, dan kunnen wij dat aan,’ zeiden we. Diederik werd geboren met een chromosomale afwijking. Zijn hart, nieren en darmen waren niet goed aangelegd en dat maakte zijn levenskansen nihil. De artsen en verpleegkundigen waren eerlijk over de toekomst, ze toonden begrip en gaven ons goede adviezen: maak veel foto’s, geef ruimte aan je verdriet, maar geniet ook van het samenzijn nu je zoontje nog bij je is. Diederik lag dag en nacht bij ons. Op de zesde dag namen we hem mee naar huis, waar hij ’s avonds rustig in onze armen overleed. Het waren dagen die ik voor geen goud had willen missen. Later zou ik beseffen dat ik dit goede gevoel grotendeels dank aan de tijd waarin ons dit is overkomen. Dat de periode waarin je leeft - met de normen en waarden die dan gelden - zo bepalend is, zag ik voor het eerst in tijdens een toevallige ontmoeting met een mevrouw die vertelde dat haar dochtertje in 1964 dood was geboren

‘Onze Diederik leefde maar zes dagen, maar wat ben ik blij dat ik hem heb gekend’

doordat de navelstreng om het nekje was gewikkeld. Zij en haar man kregen het kindje niet te zien en al die jaren wist ze zelfs niet waar het was begraven. Nu, met mij, sprak ze er voor het eerst over en het raakte me om te zien hoe vers haar tranen waren. Dit verhaal kon niet op zich staan, dacht ik meteen: hoeveel moeders en vaders lopen er niet rond met

eenzelfde stil verdriet? Dit stukje geschiedenis moest worden belicht, vond ik, en daarom besloot ik een boek te schrijven aan de hand van interviews met ouders die tussen 1945 en 1970 een kindje verloren rondom de geboorte. Snel werd mij het grote contrast duidelijk tussen mijn ervaringen en die van hen. Terwijl wij een begrafenis organiseerden met veel familie en vrienden, hulden destijds alle betrokkenen zich in stilzwijgen. Het kindje werd wegge-moffeld. Doen alsof er niets was gebeurd leek het beste medicijn, vertelden ook de medici mij. En de gedachte dat het misschien ook anders zou kunnen, kwam in geen jonge vader of moeder op. Met het schrijven van *En zwijgen was het antwoord* wilde ik deze mensen een gezicht geven; het was geen verwerking voor mijzelf. Wel besef ik eens te meer hoe blij ik ben dat ik Diederik heb gekend. Dat we elkaar in de ogen hebben gekeken, ik hem heb vastgehouden. Had het destijds ook zo gekund? Dat is moeilijk te zeggen. Maar uit de verhalen die ik heb gehoord blijkt dat je tijd vooruitdenken nog niet zo gemakkelijk is.”